

faa vil det blive endnu vanskeliggere efter Skjønsmaal at angive en Maands Formue til et bestemt Tal. Saalænge man ikke kan komme dertil, at Enhver tilpligtes paa Tro og Love og under Eds Tilbud at opgive sin Formue, troer jeg man ligesaa gjerne kan blive staaende ved det, man nu har. — Hvad Skovskylben angaaer, da skal jeg ikke videre opholde mig derved, efterdi jeg fuldt vel føler, at det er en Sag, hvortil jeg ikke har den fornødne Sagskundskab, men jeg vil dog ikke undlade at udtale, at det længe er forekommet mig, at Skovene ere blevne vel meget favoriserede med Hensyn til denne Bessatning.

Oppermann. Jeg skal blot bemærke, at jeg er overbevist om, at en nærmere Bestragning vil vise, at den af mig tilraadede Skylbsætningsmaade ingenlunde vil føre til det fordærlige Resultat, man frygter for. Naar den ærede Rigsdagsmand for Dønsø Amt 2den Valgrebs (Schytte) troede, at det var muligt at opgjøre, hvor stor en Indtægt der faldt af den Deel af en samlet Skov, der ligger i en enkelt Commune, da skal jeg bemærke, at det ikke er lykkedes mig at udfinde, hvorledes dette skulde gøres, naar en større Skov udstrækker sig til flere Communer; jeg har ikke fundet Noget, der var istand til at sige, hvorledes det skulde kunne gøres, og det skulde overraske mig, om den ærede Rigsdagsmand var istand dertil. Søvrigt skal jeg blot bemærke, at naar jeg igaar glemte at udtale Ønsket om, at en nøie corrigeret Fortegnelse over Skovene og deres Skylbsætning her i Landet, som blev udarbejdet af den i 1857 nedsatte Commission, maatte blive trykt, da kan jeg idag, ved at udtale dette Ønske, dertil føie, at den ærede Indenrigsminister har tilladt mig at sige, at han vil sørge for, at denne Fortegnelse bliver trykt og omdeelt. Søvrigt skal jeg frasalde Ordet.

Schærning: Der er kun en eneste Ting, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, naagtet

jeg vistnok kunde skylbe mange af de Herrer, der have været saa velvillige at gaae ind paa Sagen, nogle Svar og Oplysninger, men jeg troer, at jeg i den fælles Interessø hellere maa lade det være. Det, hvorpaa jeg vil henlede Opmærksomheden, er en Slags Gjentagelse af Noget af det, hvormed jeg indlebede Lovforslaget. Det er nemlig ikke for at begrænde Communerne eller af Frygt for, at Amtcommunerne skulde misbruge deres Bessatningsret, at jeg har foreslaaet den Control af den lovgivende Magt, som findes i Forslaget; men det er for at undgaae en dobbelt Bessatning af Amtcommunerne eller af Landet i det Hele, paa Grund af, at vi ved Lovgivningsarbejderne her efterhaanden mere og mere have vænnet os til at beskaffe igjennem Communerne, det vil sige, at give Communerne Paalæg om, hvad de skulde udføre, og saa lade dem finde Midlerne dertil, uden at lægge nogle Mærke til, hvormeget vi derved i det Hele forsøge Landets Bessatning. Kun naar der her bringes for Die de stadig vøgende Udgifter i Communerne, blive vi tilbageholdende med den Art Lovgivning og den Art Bessatning. Man skal lægge Mærke til, at efter de Opgivelser, vi have om de communale Skatter i 1857, og de nuværende ere utvivlsomt endnu høiere, saa beløber det, som paa denne Maade hdes af Landet, sig til 8,900,000 Rd.; — naar man vil sammenligne dette med Kongerigets Bidrag til Statsudgifterne, saavel til Kongerigets særegne Udgifter som dets Andeel i Fællessitatus Udgifter, saa vil man faae at see, hvormeget de Beløb, som tilveiebringes igjennem Communerne, ere høiere end de egentlige Statsudgifter, og naar de communale Udgifter sammenlignes med, hvad de tidligere have været, saa vil man forbauses over, hvorledes de stige Aar for Aar. Det er altsaa nødvendigt, at man kommer til at controllere dem, og derfor er det ogsaa, jeg troer, det er rigtigt at lægge Controllen ind under den bevilligende Myndighed.